

Antereul lui Arvinte

Alecu Donici

Arvinte coatele au ros la antereu,
Dar n-au stat mult să socotească;

Ci singur el, mereu
Se puse să-l cârpească.

Iar pentru petici de cârpit
Din mâneci au tăiat ca o a patra parte

Și antereul l-au gătit

Cu mânecile prea scurtate,
Încât oricare le vedea,
De dâns râdea.

Văzând aceasta el, au zis în gândul său:
„Lăsați, că doar nu sunt așa de nătărău,

Vreun lucru mare nu-i
Să-mi tai eu poalele de pe la antereu
Și mânecile să le pui
Mai lungi decât era”.
Au zis și au făcut.
Dar lumea se mira

Că antereul lui era acum prea scurt,
Și nu asemena nici cu un bun mintean.

Se-ntâmplă și boieri de neam
Care-ncurcând averea lor,
Tot cu aceeași minte,
Să o îndrepte vor
Și fac ca și Arvinte.